

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: O. T.**, zastoupen JUDr. Vladimírem Stárkem, advokátem, se sídlem Týn 12, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem nám. Republiky 1, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2004, č. j. 57 Cad 15/2003 - 37,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2003, č. j. Vnitř./835/03, které nabylo právní moci dne 3. 7. 2003, bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 3, Komise k projednávání přestupků (dále jen správní orgán I. stupně) z 21. 5. 2003, č. j. RP 461/02, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že dne 11. 4. 2002 před vysokoškolskými kolejemi v P., M. 20, v opilosti poškodil tři osobní automobily tím, že jim ulámал pravá zpětná zrcátka, čímž způsobil držitelům těchto automobilů škodu nejméně 4900 Kč. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta v částce 5 000 Kč a povinnost nahradit státu náklady řízení částkou 500 Kč, vše ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Dále byla žalobci uložena povinnost k náhradě škody, a to poškozeným L. F. v částce 2937 Kč, T. B. 281 Kč, Ing. L. B. 1690 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení pro nezákonnost, s odkazem na § 20 zákona o přestupcích, neboť dne 11. 4. 2003 uplynula prekluzivní lhůta jednoho roku ode dne, kdy došlo k jednání, které zakládalo skutkovou podstatu projednávaného přestupku. Správní orgán I. stupně však rozhodl ve věci 24. 6. 2003, kdy již nebylo možno takové jednání jako přestupek projednat. Postoupení správního spisu k vyjádření Okresnímu státnímu zastupitelství k vyjádření, zda se jednalo o přestupek nebo o trestný čin, není zahájením trestního řízení. Pokud šlo o odbornou otázku zjištění výše škody, správní orgán se správně obrátil na soudního znalce. Tyto dotazy jsou však bez právní relevance vzhledem k běhu jednoleté prekluzivní lhůty. Závěr o přerušení běhu prekluzivní lhůty nemá oporu v provedených důkazech a zjištěném skutkovém stavu.

Krajský soud žalobu rozsudkem blíže označeným v záhlaví zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění konstatoval: Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně dne 7. 6. 2002 a dne 2. 10. 2002 tuto věc, kterou měl projednat jako přestupek, postoupil Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň - město dle § 71 písm. a) zákona o přestupcích, podle něhož správní orgán postoupí věc státnímu zástupci nebo orgánům policie, nasvědčují-li skutečnosti, že jde o trestný čin. Ohledně postoupení věci se rozhodnutí nevydává, jde o faktický úkon správního orgánu, kterým věc postoupí státnímu zástupci. Skutečnosti nasvědčující tomu, že je zde podezření ze spáchání trestného činu, byly ve správním řízení zjištěny. Jednalo se o odlišnou výši škody vyplývající z odborného vyjádření znalce, podaného Policii České republiky, a zjištěnou na základě dokladů o zaplacení odstranění škody poškozenými. Postoupení věci bylo tedy ze strany správního orgánu I. stupně důvodné, čemuž nasvědčuje i vyjádření státního zástupce v druhém případě, kdy věc státní zástupce vrátil Policii k doplnění odborného vyjádření znalce jeho výslechem. Důvodnost postoupení věci lze spatřovat i v nutnosti prokázat hodnověrně výši způsobené škody s ohledem na skutečnost, že se k řízení připojili poškození s nárokem na náhradu škody. Ze správního spisu bylo tedy nepochybně zjištěno, že v době od 7. 6. 2002 do 26. 7. 2002 a v době od 2. 10. 2002 do 12. 12. 2002 správní orgán I. stupně ve věci nemohl jednat a rozhodovat, protože byla postoupena Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň - město. V této souvislosti krajský soud odkázal na § 158 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „trestní řád“), podle něhož je policejní orgán povinen na základě vlastních poznatků, trestních oznámení i podnětů jiných osob a orgánů, na jejichž podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu, učinit všechna potřebná šetření a opatření k odhalení skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, a směřující ke zjištění pachatele. Novelou zákona o přestupcích (zákon č. 62/2002 Sb.) byl s účinností od 1. 4. 2002 změněn § 20 tohoto zákona. Podle § 20 odst. 1 část věty před středníkem zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu lhůty podle odstavce 1 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu, s odkazem na trestní řád. Na základě výše uvedené právní úpravy soud dospěl k závěru, že toto ustanovení dopadá i na situaci, kdy správní orgán I. stupně věc postoupil dle § 158 trestního řádu státnímu zástupci k posouzení, zda se nejedná o podezření ze spáchání trestného činu, a to i za situace, že následně nebylo dle § 160 trestního řádu zahájeno trestní řízení. Po uvedené době tj. od 7. 6. 2002 do 26. 7. 2002 a od 2. 10. 2002 do 12. 12. 2002 správní orgán I. stupně nemohl ve věci fakticky jednat a rozhodovat. Lhůta jednoho roku od spáchání přestupku dne 11. 4. 2002 byla tedy podle Krajského soudu přerušena po dobu, kdy byla věc postoupena státnímu zástupci a v dané právní věci lhůta končí dnem 11. 7. 2003. Soud měl tedy za to, že správní orgán, který vydal rozhodnutí v I. stupni 21. 5. 2003 a ve II. stupni 24. 6. 2003, rozhodl v době běhu

jednoroční prekluzivní lhůty, tedy v době, kdy bylo možno přestupek projednat, neboť do běhu této lhůty se její přerušení nezapočítává.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, v níž výslovně uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že se závěry krajského soudu nesouhlasí, neboť tento soud nesprávně posoudil právní otázku, zejména pak povahu údajných postoupení věci orgánům činným v trestním řízení. Komise pro projednávání přestupků podvakrát požádala okresní státní zastupitelství o posouzení výše škody a právní kvalifikace skutku. Tyto žádosti je však nutno kvalifikovat jako dotaz, který mohl být adresován i advokátní kanceláři nebo jinému právnímu orgánu státní správy. Nejednalo se tedy o postoupení věci, neboť správní orgán tím, jak své podání označil, si vyhradil svůj další postup až po zodpovězení svých otázek. Okresní státní zastupitelství pak správnímu orgánu v prvním případě vrátilo spis a zodpovědělo položené otázky, přičemž se ztotožnilo se závěry znalce ohledně výše škody. V druhém případě byl spis vrácen správnímu orgánu s odpovědí na položené otázky dne 12. 12. 2002. Stěžovatel souhlasí s názorem soudu, že v přestupkovém řízení se rozhodnutí o postoupení věci nevydává, nesouhlasí však s tím, že žádost o posouzení, tedy dotaz, lze posuzovat jako postoupení věci podle § 71 písm. a) zákona o přestupcích. Krajský soud tyto žádosti o posouzení automaticky posoudil jako postoupení věci. Stěžovatel se domnívá, že nedošlo k přerušení běhu jednoleté lhůty k projednání přestupku a žalovaný rozhodoval až po jejím uplynutí. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační pouze důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť důvody podřaditelné pod písm. b) uvedeného ustanovení v odůvodnění kasační stížnosti vůbec nezmiňuje. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že dne 11. 4. 2002 byly v této věci Policií ČR, Městským ředitelstvím Plzeň, Obvodním oddělením Bory zahájeny dle § 158 odst. 3 trestního řádu úkony trestního řízení, neboť zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že stěžovatelovým jednáním dne 11. 4. 2002 byla naplněna skutková podstata trestného činu poškozování cizí věci dle § 257 odst. 1 trestního zákona. Škoda byla výsledkem svědků, poškozených a šetřením na místě samém stanovena předběžně částkou 9500 Kč. Opatřením z 15. 5. 2002 byl podle § 105 odst. 1, 5 trestního řádu v této trestní věci přibrán znalec M. D., který se měl vyjádřit k výši škody na vozidlech Škoda Rapid, SPZ X, Mazda 121, SPZ Y a Citroen BX, SPZ Z. Znalec podal odborné vyjádření dne 17. 5. 2002, ve kterém stanovil škodu na uvedených motorových vozidlech částkou 4908 Kč.

Správní spis dále obsahuje dokumentaci Policie ČR, tj. protokol o ohledání místa činu z 11. 4. 2002, fotodokumentaci poškození uvedených tří vozidel, protokol o podání vysvětlení žalobcem, ve kterém stěžovatel využil svého práva dle § 12 odst. 3 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, a ve věci nevypovídal. Dále obsahuje úřední záznamy o podaném vysvětlení

tří poškozených, dvou svědků a dvou příslušníků Policie ČR, městského ředitelství, pohotovostního pořádkového oddělení, I. oddělení, Plzeň, zasahujících na místě dne 11. 4. 2002 v 00,05 hod. Ze záznamu bylo zjištěno, že stěžovatel byl na základě výpovědi svědků zajištěn a vzhledem k silně podnapilému stavu byl na příkaz stálé služby OOP Plzeň - Bory převezen do protialkoholní záchytné stanice (dále jen „PAZS“). Po celou dobu zákroku byl k hlídce slovně agresivní, vyhrožoval, že má strýčka u Policie, že má známé, že se ještě uvidí, že studuje práva, že s nimi zatočí. Personálu na PAZS odpovídal na veškeré dotazy neslušně. Před prevozem i po prevozu do PAZS několikrát zvracel a na PAZS nebyl chvílemi již schopen vlastní chůze. Zpráva je doložena záznamem protialkoholní záchytné stanice. Ve spise jsou dále založeny doklady o opravě zrcátek předmětných motorových vozidel (780 Kč Škoda Rapid, 2670 Kč Citroen BX, 5069 Kč Mazda 121, celkem 8519 Kč), výpis z centrálního registru vozidel, opis rejstříku trestů žalobce, který nemá záznam v rejstříku trestů.

Dne 23. 5. 2002 byla věc odevzdána podle § 159a trestního řádu Policií ČR, městským ředitelstvím, služebnou kriminální policie Plzeň, správnímu orgánu I. stupně k projednání jako přestupek podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, po zjištění výše škody částkou 4908 Kč.

Správní orgán I. stupně věc postoupil dne 7. 6. 2002 Okresnímu státnímu zastupitelství Plzeň - město k posouzení, zda se ve věci nejedná o podezření ze spáchání trestného činu poškození cizí věci dle § 257 odst. 1 trestního zákona s odůvodněním, že odborné posouzení výše škody znaleckým posudkem se správnímu orgánu jeví jako podhodnocené, když z obsahu spisu vyplývá, že škoda činí 8519 Kč.

Správnímu orgánu I. stupně byla věc vrácena Okresním státním zastupitelstvím Plzeň - město dne 26. 7. 2002 s vyjádřením, že státní zástupce nemá pochybnosti o správnosti podaného odborného vyjádření, s rozhodnutím o odevzdání věci k projednání jako přestupek se ztotožnil.

Správní orgán I. stupně dne 31. 7. 2002 věc postoupil podle § 55 odst. 4 zákona o přestupcích k projednání přestupku Městskému úřadu Týnec nad Sázavou, komisi k projednávání přestupků, s odůvodněním, že je žalobce bytem T. n. S., J. 268. Tento správní orgán vrátil správnímu orgánu I. stupně věc dne 27. 9. 2002 s odůvodněním, že se stěžovatel na adrese trvalého bydliště nezdržuje, je ubytován na V. k. v P., M. 20.

Dne 2. 10. 2002 správní orgán I. stupně věc znovu postoupil Okresnímu státnímu zastupitelství k novému posouzení výše způsobené škody s odůvodněním, že se poškození připojili k řízení. Správní orgán I. stupně by proto musel ex lege rozhodovat o náhradě škody a řídit se přitom § 70 odst. 2 zákona o přestupcích s poukazem na § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, podle něhož je správní orgán povinen zkoumat, kromě jiného, zda způsobená škoda nepřesahuje částku 5000 Kč, která je významná pro posouzení právní kvalifikace. Z obsahu spisu není jednoznačně zřejmá výše škody, která byla odborným posouzením znalce stanovena částkou 4908 Kč, neboť odborné posouzení výše škody neobsahuje znaleckou doložku, a naproti tomu stojí faktury vystavené autodílnami za dodání a montáž ulomených zpětných zrcátek v celkové výši 8519 Kč. Jde tedy o škodu značně vyšší, i když z předložených faktur je zřejmé, že šlo jen o dodání a montáž zpětných zrcátek. Kdyby ve věci rozhodoval správní orgán I. stupně, nemohl by žalobci uložit povinnost k náhradě škody, protože by nebyla splněna podmínka, že škoda musí být hodnověrně doložena. Poškozené by tedy musel odkázat s náhradou škody na občanskoprávní řízení.

Správní orgán I. stupně s argumentací, že zjištěná výše škody činí 8519 Kč, požadoval, aby byla znovu přezkoumána správnost jeho právního názoru a uloženo Policii ČR, městskému ředitelství, službě kriminální policie a vyšetřování Plzeň, aby v řízení pokračovala dle § 160 a násl. trestního řádu.

Okresní státní zastupitelství Plzeň - město spis pokynem ze dne 18. 10. 2002 postoupilo Policii ČR, městskému ředitelství, službě kriminální policie a vyšetřování Plzeň, s tím, že se neztotožňuje s názorem správního orgánu, že je ve věci namístě postup podle § 160 a násl. trestního řádu. Státní zástupce však přehodnotil své původní stanovisko a uložil vyslechnout znalce s tím, že lze předpokládat, že faktury, které předložili poškození vyčíslují náklady na opravu. Při zjišťování výše škody je však nutno vycházet z § 89 odst. 12 trestního zákona. Znalec by se proto měl blíže vyjádřit ke konkrétním podkladům, z jakých vycházel při zpracování odborného vyjádření, zejména k užitému koeficientu při určování hodnoty materiálu, k hodnocení faktur a z čeho vycházel při určování výchozí ceny jednotlivých zrcátek.

Věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena Policií ČR 12. 12. 2002 s rekapitulací dosavadního postupu v šetření tohoto orgánu se závěrem, že výše způsobené škody činí 4900 Kč.

Stěžovatel byl k jednání správního orgánu I. stupně předvoláván na 13. 1. 2003. Předvolání k jednání na tento den převzal na adrese svého trvalého bydliště. K jednání se omluvil z důvodu pracovní neschopnosti. Svoji neúčast doložil nedatovaným potvrzením ošetřující lékařky MUDr. E. Z., se sídlem v B. Správní orgán I. stupně pak prostřednictvím dožádaných správních orgánů podle místa bydliště poškozených vyslýchal tyto poškozené dne 16. 1. 2003 Městským úřadem Volary, dne 20. 1. 2003 Městským úřadem Vrchlabí, dne 6. 2. 2003 Městskou částí Brno - střed.

Stěžovatel byl předvolán k jednání o přestupku na 6. 3. 2003 na adresu V. k. v P. Předvolání převzal od vlastních rukou dne 3. 3. 2003, přičemž zásilka byla uložena na poště od 14. 2. 2003. K jednání komise se dle protokolu o jednání z téhož dne nedostavil, neomluvil se. Proto komise jednala a rozhodla v jeho nepřítomnosti. Téhož dne, dvě hodiny po nařízeném jednání, byla správnímu orgánu I. stupně doručena faxem stěžovatelova omluva k jednání s odkazem na přiloženou neschopenku. Přílohou je poukaz na vyšetření, vyplněný stejnou ošetřující lékařkou, ve kterém je uvedeno, že je léčen pro kašel a rýmu od 4. 3. 2003.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím z 6. 3. 2003 shledal stěžovatele vinným ze spáchání uvedeného přestupku a uložil mu pokutu ve výši 5000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení částkou 500 Kč, splatných do 15 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán nemohl rozhodnout o náhradě škody, i když se poškození k řízení připojili, protože škoda nebyla spolehlivě zjištěna. S ohledem na rozpor mezi vyjádřením znalce a skutečnými náklady poškozených na opravu poškozených aut byli poškození odkázáni s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Stěžovatel se proti tomuto rozhodnutí v zákonné lhůtě odvolal. Správní orgán I. stupně postupem podle § 57 odst. 1 správního řádu své rozhodnutí z 6. 3. 2003 po zhodnocení důvodů uvedených v odvolání a na základě vlastních zjištění dne 1. 4. 2003 zrušil, neboť došel k závěru, že rozhodnutí trpí vadami, které způsobují, že odporuje zákonu. V dalším správním řízení správní orgán I. stupně měl k dispozici písemná vyjádření k odvolání poškozených L. F. a zástupkyně poškozeného Ing. L. B., S. B., kteří znovu, oba

shodně, a shodně jako v předchozím řízení, popsali průběh skutkového děje, jak je stěžovateli kladen za vinu a uvedli, že všichni tři poškození jej navštívili po propuštění z policejní stanice a snažili se věc řešit smířčí cestou. Stěžovatel skutek nepopřel, omluvil se jim a přislíbil uhrazení vzniklé škody. Ve správním řízení byli vyslechnuti jako svědci J. P. dne 14. 5. 2003 a dne 24. 4. 2003 M. K. a J. K., kteří shodně popisovali skutkový děj tak, jak byl vzat za prokázaný. Téhož dne byli vyslechnuti jako svědci A. H., T. G., J. D., L. D. a ve věci se vyjádřil stěžovatel.

Správní orgán I. stupně pak rozhodl rozhodnutím ze dne 21. 5. 2003, č. j. RP 461/02, ve znění oprav sdělených podáním ze dne 20. 6. 2003, kterým stěžovatele uznal vinným, že dne 11. 4. 2002 v P., M. 20, v opilosti poškodil 3 osobní automobily tím, že jim ulámал pravá zpětná zrcátka, čímž způsobil držitelům těchto aut škodu nejméně 4900 Kč. Tedy úmyslně způsobil škodu na cizím majetku poškozením věci, čímž se dopustil přestupku proti majetku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, a za to mu byla uložena pokuta 5000 Kč v souladu s § 11 odst. 1 písm. b) a § 50 odst. 2 zákona o přestupcích. Dále byla stěžovateli uložena podle § 70 odst. 2 zákona o přestupcích povinnost k náhradě škody a to poškozeným L. F. v částce 2937 Kč, T. B. 281 Kč, Ing. L. B. 1690 Kč a povinnost uhradit náklady řízení podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s poukazem na vyhl. MV ČR č. 231/1996 Sb. v paušální částce 500 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel včas odvolal a navrhoval zastavení řízení s odkazem na § 20 zákona o přestupcích, podle něhož nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok. Jednání, které mu je kladeno za vinu, se měl dopustit 11. 4. 2002. Namítal, že od tohoto data uplynula doba delší než 1 rok, proto zanikla dle uvedeného zákonného ustanovení odpovědnost za přestupek.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 24. 6. 2003, č. j. Vnitř./835/03, zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odůvodněním, že přezkoumal toto rozhodnutí v plném rozsahu a dospěl k závěru, že právní názor a právní kvalifikace orgánu I. stupně je plně v souladu se zákonem. Neuznal námitku, že odpovědnost za přestupek zanikla podle § 20 zákona o přestupcích. S odkazem na obsah správního spisu rovněž zrekapituloval průběh správního řízení s důrazem na data, kdy správní orgán I. stupně věc postoupil Okresnímu státnímu zastupitelství k posouzení, zda se nejedná o podezření ze spáchání trestného činu, jednalo se o období od 7. 6. 2002 do 26. 7. 2002 a od 2. 10. 2002 do 2. 12. 2002. V uvedených časových úsecích se dle názoru žalovaného vedlo trestní řízení ve smyslu § 20 odst. 2 zákona o přestupcích. Rozhodnutí správního orgánu II. stupně nabylo podle doložky právní moci vyznačené ve správním spise orgánu I. stupně právní moci dne 3. 7. 2003.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu, který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Právní otázkou, kterou měl krajský soud dle stěžovatelova názoru posoudit nesprávně, je, zda v projednávaném případě došlo k zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle § 20 odst. 1 část věty před středníkem zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Podle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích se do běhu lhůty podle odstavce 1 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu (přičemž poznámka pod čarou odkazuje na trestní řád).

Vzhledem k užitému odkazu je zřejmé, že trestním řízením se v daném případě rozumí řízení podle trestního řádu. Doba, po kterou bylo trestní řízení vedeno, začíná běžet dnem zahájení trestního řízení, tj. nejčastěji dnem, kdy policejní orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení a končí dnem právní moci usnesení policejního orgánu, státního zástupce nebo soudu o odevzdání nebo postoupení věci příslušnému správnímu orgánu k projednání přestupku. Dnem následujícím po tomto dni běh lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích pokračuje. V daném případě sepsal policejní orgán záznam o zahájení úkonů trestního řízení v den spáchání činu, tedy 11. 4. 2002. Odevzdání věci podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 23. 5. 2002. Doba, po kterou bylo vedeno trestní řízení, t. j. od 11. 4. 2002 do 23. 5. 2002 (což je 42 dnů), se do lhůty podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nezapočítává.

Pokud však jde o dobu, kdy se státní zastupitelství zabývalo žádostí správního orgánu I. stupně o posouzení, zda je správně stanovena výše škody, a nejedná se proto o trestný čin, pak dospěl Nejvyšší správní soud k částečně jiným závěrům než Krajský soud v Plzni. Na rozdíl od výše popsané situace totiž nedošlo k žádnému formálnímu úkonu policejního orgánu nebo státního zástupce, kterým by byl určen opětovný počátek běhu trestního řízení. Názor krajského soudu, že tento počátek určil správní orgán I. stupně faktickým úkonem, když spis podle § 71 písm. a) zákona o přestupcích postoupil na státní zastupitelství, nelze přijmout, neboť zde nebylo postupováno podle trestního řádu, ale stále podle zákona o přestupcích. Jelikož se z pohledu trestního řádu jednalo o podnět jiného orgánu, na jehož podkladě lze učinit závěr o podezření ze spáchání trestného činu (§ 158 odst. 1), k zahájení trestního řízení by na něj musel navazovat další úkon státního zástupce nebo policejního orgánu. Komentář k trestnímu řádu (Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Pury, F. Trestní řád. Komentář. I. díl. 4. vydání. Praha: C. H. Beck 2002, str. 112) vymezuje trestní řízení jako nejširší pojem, který upravuje veškerý proces upravený trestním řádem. Vzhledem k projednávanému případu je dále podstatné vymezení přípravného řízení trestního, které dle výše citovaného komentáře k trestnímu řádu po novele trestního řádu provedené zákonem č. 265/2001 Sb. výslovně zahrnuje i objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin v rámci postupu před zahájení trestního stíhání (s odkazem na § 158 až 159b trestního řádu), a vyšetřování (§ 160 až 170 trestního řádu).

V případě žádosti správního orgánu I. stupně ze dne 7. 6. 2002 žádný formální ani faktický úkon státního zástupce směřující k opětovnému zahájení trestního řízení učiněn nebyl, pouze byl spis spolu se stanoviskem, že škoda byla stanovena správně, vrácen správnímu orgánu I. stupně. Nelze tedy dovodit, že by po tuto dobu běželo trestní řízení, protože nebyly učiněny žádné úkony podle trestního řádu. Jiná situace nastala po podání druhé žádosti správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2002, neboť na jejím základě státní zástupce dne 18. 10. 2002 zaslal spis policejnímu orgánu k provedení výsledku znalce – tedy prověření skutečnosti, zda nedošlo ke spáchání trestného činu. Od data vydání tohoto pokynu tedy bylo vedeno přípravné řízení trestní, které bylo ukončeno dnem 12. 12. 2002, kdy byla

věc opětovně odevzdána správnímu orgánu I. stupně podle § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu k projednání přestupku. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil závěru krajského soudu, že lhůta k projednání přestupku neběžela od 7. 6. 2002 do 26. 7. 2002. Dospěl však k závěru, že lhůta neběžela v období od 18. 10. 2002 do 12. 12. 2002, tj. 56 dnů (a jak shora uvedeno v období od 11. 4. 2002 do 23. 5. 2002, t. j. 42 dnů).

Přestože Nejvyšší správní soud shledal posouzení právní otázky – interpretaci § 20 odst. 2 zákona o přestupcích krajským soudem částečně nesprávnou, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu, neboť dílčí modifikace závěrů krajského soudu se nemůže nijak v konečném důsledku dotknout výroku, kterým byla žaloba zamítnuta. Správní orgán I. stupně ve věci rozhodl dne 21. 5. 2003, žalovaný o stěžovatelově odvolání rozhodl dne 24. 6. 2003 a toto rozhodnutí nabylo právní moci 3. 7. 2003. Lhůta k projednání přestupku celkem po dobu 98 dní neběžela, neboť se ve věci vedlo trestní řízení, odpovědnost za přestupek tedy zanikla 19. 7. 2003. Přestupek byl tedy v zákonné lhůtě pravomocně projednán.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť ji neshledal důvodnou.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaný, který měl úspěch ve věci, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 25. ledna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu